

∞ Ontwaken | Episode 2 ∞

Christian Deterink

Het was vlak voor dageraad en Mazin merkte dat het absolute zwart van de nacht al langzaam plaats begon te maken voor het eerste licht. Hij keek uit over de kloof beneden hem. De ruig begroeiide hellingen ademden een serene rust uit, alhoewel deze langzaam plaats zou gaan maken voor de nieuwe energie van de op handen zijnde dag. Dieren ontwaakten alweer uit hun slaap en planten leken zich alweer gretig naar het nieuwe licht te richten. Mazin ademde de heerlijke schone lucht diep in en beseftte dat hij van de ochtend hield: het was als de geboorte van een nieuw leven, nog onwetend van alles wat er om hem heen gebeurde, nog volledig vrij. De ochtend was het enige tijdstip op de dag dat er een gevoel van hoop leek te gonzen, alsof de nacht voor even de kwade herinneringen had gesmoord.

“Sjeik Mazin, u kunt beter terug gaan naar de auto’s, het gaat zo beginnen”, zei Anwar naast hem op onderdanige toon.

“Geen sprake van”, zei Mazin beslist, “Ik blijf hier.” Hij was niet voor niets de heuvels ingetrokken om de strijd tussen de Hezbollah en het Israëliësche leger van dichtbij mee te maken. Anwar, de leider van de groep strijders die zich al meer dan een week ophield in de heuvels rond Bent Jbail, knikte en verwijderde zich van hem. Wie durfde te tornen aan de wensen van sjeik Mazin, de nieuwe leider van Hezbollah?

Het duizelde Mazin nog steeds als hij die werkelijkheid tot zich liet doordringen. Hij, die nog geen twee weken geleden met een volledig geheugenverlies was ontwaakt, bleek de hoogste leider te zijn geworden van Hezbollah, De partij van God. Eén van de partijen in een oorlog die elke dag, elk uur, verschrikkelijker werd. En een oorlog die ook bijna zijn leven had geëist, tenminste als die aanslag van de Mossad was geslaagd. Mazin lachte cynisch in het besef dat de Mossad het waarschijnlijk juist heel succesvol had gevonden; want waren immers niet de twee hoogste leiders, samen met een klein dozijn metgezellen, wel degelijk gedood? Alleen hij, derde in pikorde, had de aanslag op hun vliegtuig miraculeus overleefd en was meer dood dan levend uit zee gevist. En zo was hij, in de tijd dat hij in volledige verwarring was bijgekomen in een geheim ziekenhuis, uitgeroepen tot de hoogste leider van Hezbollah. Het had hem meer moeite gekost dan gedacht, om zich met die waarheid te verenigen.

Peinzend bracht hij de verrekijker weer aan zijn ogen en speurde rond, zonder te weten waar hij naar zocht. Zijn blik bleef hangen op een konijn dat uit zijn hol kwam en doodgemoedereerd begon rond te drentelen. Berg je maar, dacht hij, straks breekt de hel los!

Een nauwelijks te horen fluitsignaal bracht hem terug in de werkelijkheid. Het was Muhsin die had gefloten. De man maakte, met een woeste grijns op zijn gezicht, een kort afgemeten gebaar dat Mazin meteen begreep. Ze komen eraan! Hij meende de dierlijke moordzucht te voelen die de man uitstraalde. Mazin had begrepen dat Muhsin anderhalf jaar in een Israëlische gevangenis had gezeten en onder meer had moeten verdragen dat hij, naakt op de grond liggend, werd ondergepist door de bewakers. Sindsdien, had men Mazin verteld, was Muhsin alleen nog gedreven door het voornemen zoveel mogelijk joden te doden. “Bukken, Tufayl”, siste Mazin naar een jongeman die schuin achter hem stond, terwijl hij zelf op zijn hurken ging zitten. Tufayl, die zoals hij was gekleed in een jelaba, het traditionele Arabische gewaad, gehoorzaamde gedwee. In zijn ogen zag hij niet de wraakzucht of de hongerige anticipatie van de strijd die hij nu bij zovelen zag, maar gewoon onversneden angst. De enige die verstandig is, bedacht Mazin, hoe jong en naïef hij ook mag zijn. Wat kon je anders voelen dan angst in de stervende seconden voor de strijd, als je wist dat er veel mensen zouden gaan sneuvelen, misschien zelfs jijzelf? Hij had Tufayl bij een eerder bezoek aan de Hezbollah-strijders opgemerkt; een kind nog, een kwetsbare jongen die, nadat zijn hele familie door een bominslag om het leven was gekomen, min of meer door de Hezbollah was opgenomen. En hier was hem geen ander doel in het vooruitzicht gesteld dan eervol te sterven in de heilige strijd tegen de vijand. Mazin had zich zijn lot aangetrokken en hem benoemd tot assistent, zodat hij hem bij zich kon houden en kon proberen te beschermen.

Mazin glimlachte gepijnigd toen hij terug dacht aan die eerste weken als Hezbollah-leider. Hij had enorme moeite gehad niet te laten blijken hoe hij was verscheurd door twijfel en verwarring. Twijfel, omdat hij soms niet wist hoe zich te gedragen zonder zijn geheugenverlies te verraden. Verwarring, over de werkwijze en doelstellingen van de Hezbollah. Juist daarom had hij, zeer tegen de zin van de belangrijkste andere leidinggevenden, besloten tot een rondgang langs de verschillende cellen van Hezbollah-strijders. Een “bezoek aan de werkvloer”, had iemand het eens cynisch genoemd. Maar Mazin was niet gegaan om de troepen te inspecteren of om strijders een hart onder de riem te steken. Nee, hij wilde zelf iets begrijpen van de wereld waarin hij verzeild was geraakt.

Mazin dacht iets te zien bewegen en toen hij zijn hoofd draaide zag hij het voor het eerst: de groep Israëlische soldaten die door de kloof trok. De militairen bewogen langzaam en omzichtig, alsof ze het gevaar voelden. Maar vanuit hun posities konden ze onmogelijk de Hezbollah-strijders zien die zich aan beide zijden boven de kloof hadden verschanst. Door een flauwe bocht in de kloof hadden ze ook nog geen zicht op de haastig opgeworpen versperring even verderop. Het waren minstens twintig soldaten, zag Mazin nu. Ze zwoegden in hun zware bepakking en leken nauwelijks nog oog voor hun omgeving te hebben. Waarschijnlijk snakten ze ernaar hun kamp op te slaan en wat broodnodige rust te pakken. Het zou Mazin niet verbazen als het allemaal reservisten waren: leraren, kantoorklerken en huisvaders, die door hun regering onder de wapenen waren geroepen, hun familie in angstige onwetendheid achterlatend. En zo waren ze

op deze vroege ochtend in een ander land en een vijandige omgeving beland. Ze zouden allemaal de dood vinden, daar was Mazin al van overtuigd. De gedachte stemde hem treurig.

De Israëliërs bewogen zich om de bocht in de kloof. Verscholen achter een rotsblok zag Mazin hoe de overduidelijk door mensenhanden opgeworpen versperring hevige beroering bracht. Er werd haastig overlegd. De spanning was voelbaar en leek de hele omgeving zwaarder te maken. Mazin voelde hoe de haartjes in zijn nek overeind gingen staan.

Toen weerklonk in de kloof een enkele stoot van de traditionele schaapherdershoorn die Anwar voor dit doel bij zich had. Dit was het teken waarop iedereen had gewacht en Mazin zag hoe elke Israëliër in het dal verstijfde, alsof iedereen meedeed aan een tableau vivant. En toen, precies op het moment dat de eerste stralen van de opkomende zon tot hen doordrongen, barstte het los. Het krakende geluid van geweschoten vulde de kloof. Mazin zag in het halfschemer op vier, vijf verschillende plekken aan de overzijde korte flitsen oplichten. Verschillende Israëliërs gingen neer en onder de anderen ontstond paniek. In het steeds sterker wordende licht zag Mazin hoe de Israelische commandant met woeste gebaren de orde probeerde te bewaren en zijn soldaten richting de relatieve beschutting van een enigszins overhangende rots probeerde te dirigeren. Maar diverse soldaten trokken zich niets van hem aan en renden in volledige verwarring weg. Ze werden allemaal weggevaagd door de rondvliegende kogels.

“Bij de wil van Allah, we doden ze allemaal”, schreeuwde één van Anwar’s mannen bloeddorstig. Hij hield een Kalashnikov met bajonet voor zich uit en rende, door het dolle heen, het smalle steile paadje af dat de kloof in leidde, alsof hij de joden allemaal persoonlijk wilde doden. Maar hij kwam niet ver. Verschillende Israëliërs hadden zich inmiddels georganiseerd en begonnen het vuur te beantwoorden. De strijder werd geraakt in zijn borst en gillend stortte hij de berghelling af.

De slachting onderin de kloof duurde inmiddels onverminderd voort. Er lagen al minstens zeven of acht roerloze lichamen en in het spervuur werden er nog steeds Israelische soldaten geraakt. De meesten hadden zich klein gemaakt door zich tussen de rotsen op de bodem te gooien, wanhopig proberend het vijandige vuur te beantwoorden. Maar ze hadden niet alleen meer te stellen met de verschillende schutters vanaf de rand van de kloof, maar ook met het groepje Hezbollah-strijders dat nu onstuitbaar vanuit de kloof zelf oprukte. Dit was een idee geweest van Mazin zelf: om een kleine groep de Israëliërs te laten volgen om hen bij de hinderlaag de aftocht onmogelijk te maken.

Tufayl was in het vuur van de strijd naar de rand van de kloof gekropen en bekeek gefascineerd het tafereel. Hij zat vlak naast Bassam, een man die ooit automonteur was geweest en die nu met een kil soort rust steeds weer opnieuw aanlegde met zijn Kalashnikov en schoot op de Israëliërs in het dal.

“Weg daar”, riep Mazin naar Tufayl toen hij zag dat verschillende kogels rondom de jongen afketsten op de rotsen. Niet denkend aan zijn eigen veiligheid rende Mazin gebukt naar hem toe en trok hem weg, juist op het moment dat Bassam diverse malen werd geraakt. Bassam’s geweer werd uit zijn handen gerukt, alsof het aan touwtjes zat en een fonteintje van bloed sprong op

vanuit zijn achterhoofd. Hij slaakte nog een kreet en sloeg toen levenloos door de kracht van de kogels achterover.

Mazin lag naar adem happend op de rotsbodem en voor hij er erg in had, werd hij vastgepakt door zijn eigen twee lijfwachten, die zich tot nu toe afzijdig hadden gehouden. “Nee, laat me”, riep hij, “maar neem de jongen mee.” Hij werd losgelaten, kroop overeind en rende gebukt naar voren. Toen hij zijn hoofd over de rand van de kloof stak, zag hij tot zijn verbazing dat de strijd al bijna gestreden was. Nog twee Israëlische soldaten hielden met de moed der wanhoop stand, terwijl ze van alle zijden beschoten werden. Toen één soldaat schokkend van de kogelinslagen neerging, sprong de andere angstig overeind, zijn wapen weggooiend en wild wapperend met een witte lap. Er klonken nog enkele schoten, maar toen werd het stil en keerde de rust wonderwel terug in de kloof.

Eén van de Hezbollah-strijders in het dal liep tussen de lijken door naar voren en hield stil bij de Israëlische soldaat. Deze zakte in overgave op zijn knieën en vouwde zijn handen achter zijn nek. Mazin meende te zien dat hij hysterisch huilde. De Hezbollah-strijder draaide zich om en riep iets naar zijn achtergebleven kompanen. Er werd iets teruggeroepen. Het leek bijna alsof er grappen werden uitgewisseld. Toen draaide de strijder zich weer om naar de Israëliër, hief zijn AK-47 en leegde zonder verdere plichtplegingen zijn hele magazijn in diens gezicht.

Mazin boog het hoofd en moest een vlag van misselijkheid onderdrukken. Toen hij zijn gezicht weer hief, lag de Israëliër, net als al zijn landgenoten, roerloos op de grond. De Hezbollah-strijder stond triomfantelijk met één been op het lijk en schoot nog een laatste magazijn leeg; in vreugde nu, omdat de Israëliërs waren afgeslacht. En in dank, aan de almachtige Allah. Niet veel later stegen de overwinningskreten op vanuit de kloof.

Mazin werkte zich moeizaam overeind en liep weg. Hij had genoeg gezien, meer dan genoeg. Anwar, die glunderde van trots, onderschepte hem echter. De man was overduidelijk op zoek naar lofuitingen en complimenten.

“Zorg dat je je mannen binnen een half uur uit deze omgeving hebt”, zei Mazin, die het vertikte de man te feliciteren, “je weet op welke manier Israël deze actie zal vergelden.”

Anwar knikte driftig en wees lachend naar de hemel, “Ja, ja, de toorn van de Joodse God!”

Mazin knikte en glimlachte licht. Dit was hoe ze de bommenwerpers van de overmachtige Israëlische luchtmacht vaker hadden genoemd, die vaak onzichtbaar hun vernietiging over zuidelijk Libanon uitstortten.

“Je hebt goed werk geleverd”, zei Mazin moeilijk en hij probeerde zichzelf in te prenten dat hij dat van militair-strategisch oogpunt ook had gedaan. Maar in plaats ervan bleven de beelden van die Israëlische soldaat, die op zijn knieën zonder pardon was neer gemaaid voor zijn ogen zweven. Wie zou hij zijn geweest? En wie liet hij allemaal achter in verdriet en wanhoop?

Anwar knikte snel en putte zich uit in dankbaarheden. Achter hem dromden de mannen in triomf samen. Muhsin schoot zijn geweer in woeste extase leeg en Mazin meende dat hij riep: “Ik heb er tien gedood, tien...!”

Mazin voelde zich opeens weer misselijk worden, groette Anwar en zijn gezelschap voor een laatste keer en liet zich door zijn lijfwachten, die zich alweer aan weerszijden van hem hadden

opgesteld, leiden naar zijn gepantserde auto. Toen hij instapte en ze wegreden merkte hij dat de ochtend inmiddels geheel was ingetreden.

